

hvervsdrivendes informationspligt udvides væsentligt i forhold til den gældende lov. Det vil kunne fremstå som en meget hård regel for de erhvervsdrivende, hvis der opretholdes en generel ugyldighedssanktion i ethvert tilfælde, hvor oplysningspligten ikke opfyldes fuldt ud. Samtidig ville det efter Justitsministeriets opfattelse være en upraktisk og unødigt kompliceret ordning, hvis der skulle gælde en 3-måneders frist i nogle tilfælde og ugyldighed i andre tilfælde - også fordi det i praksis ofte vil være hensigtsmæssigt for den erhvervsdrivende at give de foreskrevne oplysninger samlet.

Det foreslås på denne baggrund at erstatte den gældende ugyldighedsregel ved manglende oplysning om fortrydelsesretten med direktivets generelle regel om en forlængelse af fortrydelsesfristen i op til 3 måneder, når den erhvervsdrivende ikke opfylder sin oplysningspligt.

Det bør fremhæves, at den foreslåede ændring af retstilstanden næppe vil medføre meget væsentlige ændringer i praksis, bl.a. fordi forbrugeren efter almindelige regler kan anses for at have givet afkald på at gøre en ugyldighedsindsigelse gældende ved passivitet gennem længere tid eller på anden måde. Den direktivbaserede 3-måneders frist for brug af fortrydelsesretten vil i et vist omfang kunne medføre en klarere retsstilling i tilfælde, hvor forbrugeren har forholdt sig passiv.

2.4.4.3. Efter direktivet skal fortrydelsesfristen på 7 hverdage (der foreslås forlænget til 14 dage, jf. pkt. 2.4.4.1 ovenfor) regnes fra forskellige tidspunkter, afhængigt af om der er tale om salg af varer eller tjenesteydelser.

Ved aftaler om varer skal fristen regnes fra »den dato, hvor forbrugeren modtager dem« eller fra det senere tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende opfylder sin oplysningspligt (artikel 6, stk. 1). Direktivet regulerer ikke, hvad der skal gælde ved successiv levering af varer, og det må antages, at de gældende regler i forbrugeraftaleloven kan opretholdes på dette punkt, jf. ovenfor under pkt. 2.2.2.

Efter lovforslaget skal fristen ved aftaler om varer regnes fra den dag, forbrugeren fik varen, det første parti heraf eller den første levering i hænde, eller fra den dag, hvor forbrugeren modtager de foreskrevne oplysninger - herunder om aftalevilkår og fortrydelsesret m.v. - på et varigt medium. Det seneste af disse tidspunkter gælder, men fortrydelsesfristen udløber dog senest 3 måneder efter, at forbrugeren fik varen m.v. i hænde. Den foreslåede bestemmelse er udformet således, at fristen udløber 14 hele dage efter den pågæl-

dende dag (eventuelt forlænget til næste hverdag, jf. lovens § 17, der ikke ændres).

Ved aftaler om tjenesteydelser skal fristen efter direktivet regnes fra »den dato, hvor aftalen indgås« eller fra det senere tidspunkt, hvor forbrugeren modtager de foreskrevne oplysninger, jf. pkt. 2.4.4.2 ovenfor. Direktivet regulerer ikke spørgsmålet om, hvornår en aftale er indgået.

Forbrugeraftalelovens regler om fjernsalg gælder som hovedregel kun for aftaler om varer, men reglerne finder dog tilsvarende anvendelse ved visse abonnementsaftaler om løbende tjenesteydelser, når aftalen - i de tilfælde, hvor dette undtagelsesvis er lovligt - indgås ved den erhvervsdrivendes uanmodede telefoniske henvendelse til forbrugeren. I disse tilfælde regnes fristen fra den dag, forbrugeren får abonnementsaftalen i hænde.

Det foreslås, at fortrydelsesfristen ved aftaler om tjenesteydelser skal regnes fra den dag, forbrugeren modtager underretning om, at der er indgået en aftale, eller fra det senere tidspunkt, hvor forbrugeren modtager de foreskrevne oplysninger på et varigt medium. Fortrydelsesfristen udløber dog senest 3 måneder efter, at forbrugeren fik underretning om, at der var indgået en aftale.

Den foreslåede bestemmelse om tjenesteydelser giver i nogle tilfælde forbrugere en lidt videre beskyttelse end efter direktivet, idet fristen ikke begynder at løbe fra aftalens indgåelse, men først fra den dag, forbrugeren modtager underretning om, at der er indgået en aftale. Dette stemmer efter Justitsministeriets opfattelse også bedst med de gældende regler i forbrugeraftaleloven om fortrydelsesret ved tjenesteydelser (§§ 6, stk. 1, 12 a og 13 c, stk. 2).

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 (den foreslåede § 12 a, stk. 1 og 2, og § 12 b, stk. 1 og 2).

2.4.4.4. Efter direktivet kan forbrugeren ikke pålægges at betale nogen »bod« for at bruge fortrydelsesretten, og de eneste omkostninger, det kan pålægges forbrugeren at betale, er de direkte omkostninger ved at tilbagesende varer, som forbrugeren har modtaget (artikel 6, stk. 1). Den erhvervsdrivende skal dog selv dække også disse omkostninger, hvis fortrydelsesretten bruges med hensyn til en erstatningsvare, som den erhvervsdrivende har leveret i henhold til aftalen (artikel 7, stk. 3).

Herudover er det overladt til medlemslandene at fastsætte de nærmere betingelser for at bruge fortrydelsesretten, jf. herved pkt. 14 i direktivets præambel.

Efter de gældende regler i forbrugeraftaleloven er det som hovedregel en betingelse for at bruge fortrydelsesretten, at varer tilbagesendes, medmindre den